

Pracovní soud vyhověl námitce věcné nepřislušnosti a odmítl žalobu. Rekursní (krajský) soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs.

Důvody:

Dovolací recurs čelí proti usnesení krajského soudu, jímž bylo rozhodnuto o rekursu z usnesení pracovního soudu o námitce jeho věcné nepřislušnosti. Krajský soud tu rozhodoval jako soud rekursní, nikoliv jako soud »odvolací« ve vlastním smyslu slova. (Viz § 5 vládního nařízení ze dne 1. prosince 1931, čís. 180 sb. z. a n.). Podle § 36 zákona o pracovních soudech ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n., lze usnesením pracovního soudu nebo jeho předsedy a výroku rozsudku o útratách, pokud strana neodporuje zároveň rozhodnutí o věci hlavní, odporovati rekusem, o němž rozhoduje krajský soud, v jehož obvodě jest pracovní soud, s konečnou platností. Z toho plyne, že napadené rozhodnutí krajského soudu jako soudu rekursního jest konečné a že tudíž dovolací recurs proti němu není přípustný. Bylo jej proto podle § 526 druhý odstavec c. ř. s. a § 36 odst. (2) zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. odmítnouti. Pro úplnost se dodává, že podle druhé věty druhého odstavce § 36 zákona čís. 131/1921 sb. z. a n., — v níž jest ustanoveno, že o rekursním řízení platí jinak (to jest, pokud v uvedeném zákoně nejsou obsažena ustanovení zvláštní) ustanovení civilního řádu soudního, — jest recurs k nejvyššímu soudu přípustný jen proti usnesením odvolacího soudu v pracovních sporech, vydaným za odvolacího řízení, jimiž tedy bylo rozhodnuto o odvolání z rozsudku pracovního soudu, a to jen za podmínek výtčených v § 519 c. ř. s.

Čís. 12259.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

V případě § 14 zákona nepřisluší obchodnímu pomocníku právo žádati předložení knih a dokladů, nýbrž se musí při zkoumání bilance obmeziti jen na číselný souhlas bilance s knihami a na výtky omylů nebo zřejmých nesprávností, vyjímajíc případy vědomě nesprávných zápisů.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1933, Rv II 368/31.)

Žalobce byl u žalované firmy zaměstnán jako řídící jejího závodu v O. Služným byl 50% podíl na čistém výtěžku O-ského závodu. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované nedoplatku služného. Žaloba byla zamítnuta oběma nižšími soudy. Odvolací soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Především jest míti na zřeteli, jaká práva příslušejí žalobci jako zaměstnanci zú-

častněnému na čistém zisku. Žalobce jako zaměstnanec má za účelem zjištění čistého zisku podle § 14 zák. čís. 20/1910 ř. z. právo žádati předložení bilance a nahlédnutí do knih. Předložení bilance nežádal, bilanci sestavil znalec ve svém posudku na základě zápisů v knihách a dokladů, pokud je měl po ruce. Žalobci přísluší jen právo žádati nahlédnutí do knih. To mu bylo povoleno. Nepřísluší mu však právo nahlédnouti do dokladů (arg. slovo »nahlédnutí do knih« § 14 zák. čís. 20/10 ř. z.). Při zkoumání bilance, posudku, musí se zaměstnanec obmeziti na číselný souhlas bilance s knihami a na výtky omylů i zřejmých nesprávností, vyjmouc případy vědomě nesprávných zápisů. Nemůže však žádati předložení knih, tím méně dokladů, by si sebral materiál ke svým námitkám. Zevrubné zkoumání knih jako v řízení trestním mu nepřisluší (Mayer-Grünberg komentář k zák. o obch. pom. str. 179-184).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

důvodů:

Že žalobci jako zaměstnanci podle § 14 zák. ze 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák. nepřisluší právo žádati předložení knih a dokladů, nýbrž že se musí při zkoumání bilance obmeziti jen na číselný souhlas bilance s knihami a na výtky omylů nebo zřejmých nesprávností, vyjmajíc případy vědomě nesprávných zápisů, dovodil odvolací soud správně a stačí poukázati k výstižným důvodům jeho rozsudku (srov. Mayer-Grünberg, Komentář k zák. o obch. pom. str. 179—184 a k tomu Randa, Handelsrecht, druhé vydání I. str. 236 pozn. 28).

Čís. 12260.

K pojmu »ušlého zisku« nestačí možnost zisku, nýbrž jest zapotřebí bezpečnosti neb aspoň pravděpodobnosti, že by zisku bylo dosaženo, kdyby určitá okolnost nebyla nastala.

Výhra na los jest okolností naprosto nejistou, mimořádnou a nahodilou, kterou nelze očekávati podle obyčejného sběhu událostí. Majetková hodnota naděje na výhru losů dosud netažených dochází výrazu jen v jejich kursovní ceně.

Ušla-li poškozenému škodným činem (vylákáním losu) hlavní výhra na los proto, že los byl ještě před tahem převeden na osobu třetí, nelze v tom spatřovati jeho »ušlý zisk«.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1933, Rv II 400/31.)

Žalobce se domáhal na žalovaném bankovním závodu a na jeho agentu Karlu H-ovi náhrady škody 112.505 Kč. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně se domáhá na žalovaných náhrady majetkové škody 112.505 Kč, která prý jí vzešla z toho, že jí agenti spolužalované firmy — Karel H. a Alois G. — Istivě předstírali, že její losy nemají pro bu-